

Пи-и-янь!... Пи-и-ятъ яко же сапож-никъ!
Самокосовъ. (Поднася му столъ). Седни,
майсторе!

Несторовъ. И не те е... срамъ да
ме канишъ! До като не си махнешъ м-мутрата
отъ будкитѣ — нѣма, нѣма да те срѣщна
(запушва) Ха ха-ха-а!... Тъй, а?... Онзи день
почнахте да ш шаарите платното и... Тю-бре!
Искате цѣлъ свѣтъ да ви падне на колѣне.

Самокосовъ. Не бе майсторе, Искамъ
да излѣза отъ тая мизерия,

Несторовъ. Ха-ха-ха! Че ако сега...
сега не пострадашъ — Кога! Ей, азъ... азъ
се нафлянкахъ, само отъ мъка, че единъ
младъ, разбирашъ, младъ колега... Па и Гос-
подъ ти заложилъ що отъ що на гърди... като
тебе е прибѣгналъ до улична реклама!...
Пфу! Посѣгналъ си на най-святото нѣщо —
срама... А пъкъ кога срамъ нѣма — свър-
шено е съ художника, съ човѣка... Ей кое
ме боли. И затова — затова дойдохъ да ти
кажа: ако милѣешъ за таланта си — махни,
махни тия глупости отъ будкитѣ!

Самокосовъ. (Засѣгнатъ). Ако знаеше
какви мъки ми струва.

Несторовъ. (Сочн другитѣ). Тия... тия
хлапетии сж ти размжтили ума... Азъ те поз-
навахъ за по по другъ. Ама тия, тия! да вдигна
бастунъ, че по-горе, че по-доле...

Самокосовъ. Съвсемъ не е тъй, май-
сторе. Лично за себе си ще кажа, че у мене
има корененъ преломъ. Азъ се убедихъ, че
скромността е наивностъ, полезна за децата.

Несторовъ. И реши да плюешъ на ли-
цето си и на малкото дарование, което прос-